

Mødet den 15. Decbr. 1910.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Harald Jensen og N. Joh. Laursen.

1. (J. Nr. 288—1910). Indstilling fra Budgetudvalget angaaende en af Brandkommissionen fremsendt Sag vedrørende **Anskaffelse af Møbler til Brandstationen.**

Udgik af Dagsordenen.

2. (J. Nr. 429—1910). Andragende fra Urmager Larsen og Skræder E. Eriksen angaaende **Bevilling til at drive Automatkafe** i Ejendommene henholdsvis Bruunsgade 36 og Guldsmedgade 22.

Formanden meddelte, at Andragenderne havde været sendt til Erklæring af Politimesteren, og at denne mente, at der i Analogi med Beværtervedtægtens § 2, 3. Stykke kunde meddeles de paagældende Ejendommers Ejere den ønskede Bevilling for deres Besiddelsestid. Udvalget for Andragender kunde imidlertid ikke se, at man havde Hjemmel dertil i Vedtægten, men henstillede, da det ansaa det for heldigt at have nogle Automatkafeer, at søge Vedtægten ændret saaledes, at der udenfor den i § 1 givne Begrænsning skulde kunne gives Borgerskab til indtil 5 Beværtere, naar disse agtede at drive Automatkafe og i hvert enkelt

Tilfælde kunde opgive en bestemt dertil indrettet Ejendom.

Magnus Nielsen ønskede i denne Forbindelse at erindre om, at man i sin Tid havde meddelt den forrige Vært i Koncertlokalet i Østergade Restaurationsbevilling, men nægtet den følgende Vært denne. Det viste sig nemlig nu, at Forretningen blev fortsat, hvilket jo kun kunde ske paa den forrige Værts Bevilling, som altsaa maatte være givet paa Livstid, skønt det sikkert havde været Byraadets Mening kun at give Bevillingen til denne Mand, saalænge han var Indehaver af Lokalerne. For at undgaa lignende Tilfælde vilde Taleren henstille, at den Art Bevillinger kom til at indeholde en Bestemmelse om, at de kun gjaldt indtil videre.

Formanden lovede at faa det paagældende Forhold nærmere undersøgt.

Mikael Johansen mente bestemt at erindre, at Bevillingen kun var blevet givet for den Tid, vedkommende boede i og drev Forretningen. Forøvrigt syntes han, der ved den Slags Sager manglede noget Samarbejde mellem Politiet og Byrådet. Da Beværtervedtægten blev lavet, kendte man ikke Automatkafeer, saa det vilde utvivlsomt være rigtigt at faa Vedtægten ændret, men da Automatkafeer var meget dyrere at indrette end almindelige Kafeer, vilde det være ret magtpaaliggende, at de omtalte Bevillinger blev knyttet til Ejendommene. Endelig vilde det ogsaa være formaalstjenligt at fastsætte et bestemt Antal, f. Eks. indtil 5.

J. C. Petersen troede ogsaa, det var rigtigt, at Bevillingen kom til at tilhøre Ejendommen, men skulde Vedtægten ændres af Hensyn til Automatkafeer, vilde det sikkert være heldigt nær-

mere at præcisere, hvad der skulde forstaaes ved en Automatkafe, da flere af disse i Virkeligheden blev drevet ganske som almindelige Kafeer.

J a c o b s e n ønskede ogsaa Begrebet Automatkafe nærmere præciseret. Vedrørende Koncertlokalet i Østergade oplyste han, at den Vært, der havde faaet Bevillingen, var rejst til Aalborg, men senere kommet tilbage, efter at Byraadet havde nægtet den ny Vært Bevilling. Den sidste Vært var vel altsaa nu Bestyrer for den forrige. Han ankede derefter over forskellige Forhold vedrørende Bestyrervæsenet.

M i k a e l J o h a n s e n gjorde overfor Hr. J. C. Petersen opmærksom paa, at naar der fandtes Tjenere i Automatkafeer, var det af Hensyn til Folks Magelighed. At der var Betjening, kunde dog heller ikke gøre Kafeen daarligere.

J u l. A n d e r s e n kunde ikke stemme for Indstillingen, da denne i Virkeligheden kun betød Oprettelse af endnu flere Værtshuse. Da Børn og unge Mennesker ret ukontrolleret kunde forsyne sig med Spiritus i Automatkafeer, var disse ret farlige, saa der var i hvert Fald ingen Anledning til at oprette flere saadanne Anstalter, ogsaa fordi disse var ret utiltalende derved, at Publikum i dem sad med Hat og Frakke paa, hvad der gav dem en vis Lighed med Landsbykrobeværtninger.

J a k o b J e n s e n kunde give Hr. Jul. Andersen Ret i, at Automatkafeerne var mindre tiltalende; de her i Byen kunde i hvert Fald ikke komme i 1. Klasse. For unge Mennesker var Automatkafeerne en lige saa stor Fristelse som Tobakshandeler for Børn. Der var i det hele taget ikke meget ved at lave Love og Vedtægter, naar man bag efter søgte at omgaa disse. Vilde man imidlertid foretage en Forandring i Vedtægten,

burde Bevillingen gives til en Person og ikke til en Ejendom, da det at give Bevillingen til en Ejendom vilde være at favorisere denne.

Simonsen mente, at Automatkafeerne var vundet frem, fordi der var Trang til dem. At ikke alle Automatkafeer var blevet til det, de burde, var noget andet, men de virkelig gode havde sikkert deres Berettigelse og havde netop vundet Hævd, fordi deres Publikum ikke følte sig tiltalt af almindelige Beværtninger. Kunde man derfor ved en Vedtægt sikre sig, at Automatkafe-systemet ikke blev misbrugt, vilde man sikkert gøre noget godt. Faktisk var det, at de egentlige Automatkafeer kunde levere Varerne langt bedre og billigere end de almindelige Restaurationer, og at man desuden i dem var fri for at give Drikkepenge. I store Byer havde Automatkafeerne stor Søgning blandt Kontorfolk, der ikke havde store Penge at rutte med. Selvfølgelig kunde der føres Kontrol med, hvem der benyttede Automatkafeerne, lige saa vel som i de almindelige Restaurationer.

Olesen kendte ikke den Slags Automatkafeer, som Hr. Simonsen havde omtalt, her i Byen. Naar man vilde lære Faren ved Automatkafeerne at kende, behøvede man kun at se lidt ind i dem i Konfirmationsugen.

Formanden havde intet imod at udsætte Sagen, saaledes at den kunde blive undergivet fornyet Overvejelse, navnlig fordi han for sit Vedkommende var lidet tilbøjelig til at søge Vedtægten ændret, før det kunde ske mere grundigt.

Mousten vilde anse det for ønskeligt at faa en bedre Ordning med Hensyn til Andragenderne om Restaurationsbevillinger, saaledes at ogsaa By-

raadet fik Besked paa, hvorvidt Andragenderne blev bevilget eller ej.

Magnus Nielsen vilde ogsaa gerne have præciseret, at der skulde søges paany, hvis Bevillingshaveren rejste bort.

Simonsen henstillede at faa Sagen angaaende Koncertlokalet i Østergade nærmere undersøgt.

Sagen udsattes.

3. (J. Nr. 484—1910). Det foreliggende Andragende fra Enke Mette M. Lopdrup om Ret til i Henhold til Næringsbevis paa Gæstgiveri at **beværte andre end rejsende**, der herbergeres i Gæstgiveriet, anbefaledes.
4. (J. Nr. 486—1910). Indstilling fra Udvalget for Belysningsvæsenet om fra 1. Januar 1911 at nedsætte **Prisen for elektrisk Strøm til Lys** for Forbrugere, der indenfor et Aar aftager over 100000 Hektowatt, til 3,5 Øre pr. Hektowatt.

Samuelson oplyste, at der gentagne Gange var sket Henvendelse fra Hotel Royal og andre store Forbrugere om Nedsættelse af Prisen, og at Royal flere Gange havde truet med at anlægge sit eget Elektricitetsværk, hvis Prisen ikke blev nedsat. Da det desuden ikke kunde nægtes, at Prisen her var højere end andre Steder, kunde Belysningsvæsenet anbefale, at Forbrugere, der aftog mere end 100000 Hektowatt om Aaret, fik Prisen nedsat til 3,5 pr. Hektowatt. Foreløbig vilde Nedsættelsen kun berøre Royal, da Teateret i Forvejen havde Moderation.

Indstillingen vedtodes.

5. (J. Nr. 463—1910). Skrivelse fra Overtilsynet med Snekastningen angaaende Tilbud paa **Bortkørselen af Sne** fra Kommunens offentlige Pladser i Tiden fra 1. December 1910 til 1. December 1911.

F o r m a n d e n meddelte, at der kun var indkommet eet Tilbud nemlig fra Aarhus Vognmandsforening, der tilbød at overtage Kørselen af Sne for 85 Øre pr. Læs, hvor der blev ydet Hjælp til Læsningen, og ellers 1 Kr., og af Is for henholdsvis 1 Kr. og 1 Kr. 25 Øre pr. Læs. Desuden vilde Foreningen kun være forpligtet til at møde med 30 Vogne. Denne Betingelse ansaa Overtilsynet for aldeles uacceptabel, men Spørgsmaalet var jo, hvorledes man skulde bære sig ad for at komme bort fra den.

M o u s t e n troede ikke, man var saa hjælpeløs, som det saa ud til, da Vognmændene sikkert kun havde stillet Betingelsen, fordi Politiassistenten før havde været lidt skarp overfor dem.

F o r m a n d e n var bange for, at man ved stort Snelæg let kunde komme tilkort, hvis man skulde stole paa Vognmændenes Velvilje.

M o u s t e n fremhævede, at det væsentlige var at faa skaffet Passage; om Sneen saa skulde ligge nogle Dage mere eller mindre, gjorde ikke saa meget.

F o r m a n d e n maatte dog give Politiassistenten Ret i, at 30 Vogne var som en Draabe i Havet, og syntes, at man med denne Betingelse fra Vognmændenes Side let kunde blive meget ilde stillet.

N i e l s J e n s e n havde forstaaet Tilbudet saaledes, at Vognmændene godt vilde levere flere Vogne, hvis de havde dem disponible, men at de ikke turde gaa ind paa at love flere, end de faktisk kunde. Ved det stærke Snelæg sidste Vinter havde det ikke været Mangel paa Vogne, der havde været det mest generende, men derimod Politiassistentens Sparen paa Snekastere.

M o u s t e n tilraadede, at der blev optaget en Forhandling.

M a r i n u s P e t e r s e n havde ladet sig sige, at Vognmændene som Regel ikke kunde stille med mere end 30 Vogne, naar de havde Arbejde for Privatfolk; men selvfølgelig vilde de gerne levere flere, naar det var dem muligt.

J a k o b J e n s e n ansaa det for utvivlsomt, at Politiasistenten havde nogen Skyld i Forholdet. Han mente det nødvendigt at faa nedsat et Udvalg for at faa Sagen ordnet.

J u l . A n d e r s e n havde intet imod at nedsætte et Udvalg, men mente, at man pressede Prisen vel meget op ved at stille saa stramme Betingelser. 30 Vogne var ganske vist ikke mange, men vilde man fremtvinge Sikkerhed for flere, blev Prisen uden Tvivl højere, end man var vant til. Taleren saa heller ingen Ulykke i, at Sneen kom til at ligge nogle Dage paa Torvene, naar der blot blev skaffet Passage, saa Færdselen kunde foregaa.

C h r i s t e n s e n henviste til, at Kritikken sidste Vinter for Gaderne omkring Sct. Pouls Kirke ikke saa meget var rettet imod Snøkørselen som imod den sene Opskovling. Hvis der straks ved større Snefald blev sat tilstrækkelig Arbejds-kraft i Gang med at skovle Sneen op, havde det mindre at betyde, om Snevoldene skulde ligge nogle Dage.

Det vedtoges at nedsætte et Udvalg bestaaende af Jul. Andersen, Niels Jensen og Carl Laursen til at fremkomme med Indstilling.

6. (J. Nr. 12²⁰—1910). Den foreliggende Indstilling angaaende Tildeling af forskellige **Alderdoms-understøttelser** vedtoges.

Udenfor Dagsordenen meddelte

7. J a c o b s e n, at der siden 1. December 1909 var blevet givet 13 kommunale **Folkeforestillinger** paa Teateret, og at der til disse var blevet udleveret ialt 11846 Billetter, nemlig 8272 til de samvirkende Fagforeninger og 3574 til andre Foreninger, hvilket pr. Forestillingsaften blev gennemsnitlig henholdsvis 636 og 275 Billetter, ialt 911.

M o u s t e n vilde gerne vide, hvem der stod for Uddelingen af Billetterne, og hvilke Foreninger der havde Ret til at faa disse.

J a c o b s e n oplyste, at foruden de ca. 50 Fagforeninger, der stod under Fællesorganisationen, havde Good Templarforeningen, Vaabenbrødrene og Haandværkerforeningen faaet udleveret Billetter.

M o u s t e n fandt det urigtigt, at Udvalget ikke havde noget at gøre med Billetternes Uddeling.

J a c o b s e n lovede at forelægge Hr. Moustens Ønske for Udvalget.

